

Sveriges utrikespolitik är farlig

Vid det senaste riksdagsvalet hösten 2014 fick Sverige en minoritetsregering bestående av socialdemokrater och miljöpartister. Deras politik har under mandatperioden varit svårnavigerad och ryckig och fört vårt land in i ett ännu svårare läge än det varit före denna regerings tillträde. Detta gäller inte minst på utrikespolitikens område. Vid riksdagens öppnande, 3 oktober 2014, läste statsminister Stefan Löfven (S) upp sin första regeringsförklaring, som innehöll avsikten att snarast möjligt erkänna en palestinsk stat: *"Konflikten mellan Israel och Palestina kan endast lösas genom en tvåstatslösning, framförhandlad i enlighet med folkrättens principer. Den måste garantera såväl palestinernas som israelernas legitima krav på nationellt självbestämmande och säkerhet. En tvåstatslösning förutsätter ömsesidigt erkännande och vilja till fredlig samexistens. Därför kommer Sverige att erkänna staten Palestina."*

Det märkliga med detta besked var att det tillkännagavs utan någon debatt, varken i riksdagen eller i utrikesutskottet, där ett sådant viktigt ärende bör förankras enligt praxis i utrikespolitiken. Regeringens skäl till denna brådska kan man bara spekulera i, därför är det lätt att tänka att man haft en dold agenda med detta förfarande. När tillkännagivandet röstades igenom den 30 oktober 2014 hade det heller inte beretts i Utrikesnämnden, ett förfarande som skulle kunna vara en kabinetsfråga.

Beskedet innebar att regeringen satte "vagnen före hästen" eftersom det inte fanns, och inte heller finns någon sådan stat att erkänna. Det var fel att erkänna en palestinsk stat eftersom det utifrån internationell rätt krävs en homogen folkgrupp, en erkänd regering och erkända landgränser, för att detta ska kunna ske! Varför dessa legitima krav inte varit vägledande i detta fallet är ett stort frågetecken. Har regeringen, i sitt märkliga förfarande, drivits av en het önskan om att inta en självpåtagen roll som medlare i denna svåra politiska/religiösa konflikt? Hur som helst. Med facit i hand kan man konstatera att regeringens politik i detta ärende har blivit ett fiasko. Någon medlarroll har man inte kunnat inta, och vad värre är utifrån biblisk utgångspunkt, har regeringen försatt Sverige i en allvarlig situation.

Vad hände efter regeringens beslut i oktober 2014? Israel reagerade omedelbart genom att ta hem sin ambassadör medan palestinernas ledare, Mahmud Abbas jublade. När utrikesminister Margot Wallström (S) senare ville träffa sin israeliske kollega, Avigdor Lieberman, fick hon nobben. Istället inbjöd hon Abbas på officiellt besök i Stockholm. Sedan dess är Sveriges regering inte välkommen i Israel. Det var väl inte så man hade tänkt att den självpåtagna medlarrollen skulle fungera. Nu raljerar man istället över den svenska regeringens tafatta försök att vara medlare i konflikten. Harry Amster skriver i SvD den 8/12: *"När Sverige beslöt att utse ett sändebud för att 'lösa Israel-Palestina-konflikten' i början av året hånades de av Emmanuel Nahshon, talesperson för Israels utrikesminister, som utbrast: – Med tanke på den svenska regeringens extraordinära framgångar för att skapa fred världen över, är vi djupt tacksamma över beslutet att antligen göra slut på den här regionens sjukdomar. Varför kunde det inte komma tidigare?"* Detta är inte bara ett problem för den svenska minoritetsregeringen utan det blir ett problem även för Sverige som en rättsstat.

UD mörkade dokument om sin FN-kampanj

Under 2016 kampanjade Sveriges regering för en plats i FN:s säkerhetsråd. Utrikesminister Wallströms ambitioner var bland annat att få en starkare legitimitet för den medlarroll man så hett eftersträvat i Mellanösternkonflikten genom en plats i säkerhetsrådet. I slutet av 2016 besökte Wallström den palestinske ledaren Mahmoud Abbas i syfte att få stöd för sin kampanj av arabiska ledare. Hon tilldelades då den Palestinska Myndighetens högsta medalj "The Grand Star of the Order of Jerusalem", som tack för Sveriges stöd!? Expressen skrev om deras möte den 16/12: *"Att Sverige blir medlem i FN:s säkerhetsråd – och dess ordförande redan i januari – var en central fråga i överläggningarna. – Vi diskuterade vårt ordförandeskap. Vi hoppas att det ska bli möjligt för säkerhetsrådet att anta en resolution om bosättningarna, säger Margot Wallström."*

Detta visar med all önskvärd tydlighet de ambitioner regeringen har haft med att få en stol i FN:s säkerhetsråd. Därför skyddes heller inga medel i kampanjen. Den 4 december i år avslöjade DN att

regeringen undanhållit 900 sidor av rapporten om kampanjen för en plats i FN:s säkerhetsråd för den svenska allmänheten. UD har helt enkelt misskött den grundlagsskyddade öppenheten. ”I över ett år använde UD och Sveriges representation i New York ett parallellt datasystem vilket gjorde att allmänheten aldrig fick en chans att ta del av nästan 900 sidor med information om regeringens kampanj för en plats i FN:s säkerhetsråd.”, skriver DN. När kampanjens arbetsgrupp var klar i oktober 2016 arkiverades aldrig dokument från det parallella systemet, vilket naturligtvis är klandervärt. Till DN säger yttrandefrihetsexperten Nils Funcke: – *Det måste bli slut på följetongen med ett utrikesdepartement som anser sig kunna strunta i grundlagen.*

Utrikesminister Wallström har svarat DN: *"Påståenden att UD skulle ha undanhållit information är felaktiga. Bristande diarieföring beror inte på avsikt, utan på att rutiner inte har följts. Offentlighetsprincipen gäller. Jag har gett UD:s rättschef i uppdrag att tillsätta en arbetsgrupp som ska "gå till botten med vilka åtgärder som behövs för att utrikesförvaltningen ska kunna hantera handlingar korrekt i framtiden".*

Margot Wallströms uttalande verkar vara en efterhandskonstruktion och visar en illa dold avsikt att ha velat mörka denna allvarliga miss. Även detta regeringens förfarande är ur rättslig och etisk synpunkt mycket allvarligt och sänker trovärdigheten för Sverige som nation.

Sverige erkänner inte Jerusalem som Israels huvudstad

Så kom president Donald Trumps besked att erkänna Jerusalem som Israels huvudstad och att USA har för avsikt att flytta dit den amerikanska ambassaden från Tel Aviv, trots varningar och oro i omvärlden. Trump har sagt att beslutet borde ha kommit för länge sedan, vilket jag helt instämmer i utan att för den skull hålla med presidenten i allt vad han säger. Utifrån amerikansk lag är Trumps beslut följdriktigt samtidigt som han beslutat att skjuta upp verkställandet av flytten i ett halvår. 1995 klubbade Kongressen, med stor majoritet, igenom "The Jerusalem Embassy Act", som förklarar att varje land självt har rätt att utse sin huvudstad och att USA:s ambassad ska flyttas till Jerusalem. Detta har presidenter sedan dess kunnat undvika genom att utnyttja ett kryphål i lagen då de hävdar att det är statschefen, och ingen annan, som fattar sådana beslut. När nu Trump fattar detta logiska beslut gläds man i Israel där de flesta anser att Jerusalem är deras huvudstad alltsedan 1948 då staten Israel utropades. Samtidigt möts beslutet av häftig kritik från olika håll med den islamistiska Hamasrörelsen, Israels svurna arvförädlare, i spetsen. Beslutet "öppnar helvetets portar" är deras militanta stridsrop. Deras ledare Ismail Haniyah uppmanar palestinierna att "skapa en gemensam strategi för att konfrontera Israel och USA. På detta sätt visar terrororganisationen sitt rätta ansikte, som är ett vredens och våldets ansikte.

FN:s säkerhetsråd höll ett möte den 8 december, på begäran av Sverige och sju andra rådsmedlemmar, med anledning av att USA erkänt Jerusalem som huvudstad i Israel. Margot Wallström gjorde ett skriftligt uttalande där hon skrev: *"Att en majoritet av rådsmedlemmarna har begärt mötet, inklusive samtliga EU-medlemsstater i säkerhetsrådet, visar på hur allvarligt omvärlden ser på Jerusalems status och det amerikanska uttalandet".*

Under torsdagen den 7 december samtalade Margot Wallströms med USA:s utrikesminister Rex Tillerson. De hade ett enskilt möte i samband med det årliga ministerrådsmötet vid Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) i Wien, då Wallström framförde starka invändningar mot president Trumps Jerusalembeslut. Tillerson å sin sida sa att det här är Trumps bestämda vilja och beslut eftersom det är något man utlovat, har Wallström berättat för TT efter mötet.

Wallström framhöll också att Sverige givetvis ansluter sig till vad EU har uttalat, och att Sveriges hållning förblir att Jerusalems status ska avgöras i förhandlingar och att man fortsätter att stödja tvåstatslösningen. Så lät det inte hösten 2014 då Sverige som första EU-land erkände Palestina som en suverän stat. När Wallström framhåller att Jerusalems status inte ändras genom det amerikanska beskedet har hon delvis rätt. Jerusalem fortsätter ju att vara Israels huvudstad oavsett om där finns några ambassader eller inte. Samtidigt är det en stark diplomatisk markering av detta faktum då USA flyttar sin ambassad dit.

Vid arabstaternas möte i Istanbul den 13 december begärde Mahmoud Abbas att FN:s säkerhetsråd annullerar USA:s beslut att erkänna Jerusalem som Israels huvudstad, en begäran som givetvis inte

kan bli verklighet. Att FN håller Jerusalem för att vara en internationell stad må så vara, men den kommer aldrig att bli en delad stad i avseende att palestinierna ska ha östra Jerusalem (den gamla staden) som sin sin huvudstad.

En "tvåstatslösning" är inte möjlig

Regeringens budskap till alla relevanta aktörer förblir densamma: vi måste engagera oss aktivt för att bidra till tvåstatslösningen". Vi måste hålla oss till folkrätten, har Wallström sagt. I oförståndig iver driver FN, med Sverige främst, frågan om en tvåstadslösning. Det är att gå mot Bibelns profetior och Guds Ord står fast! Gud har givit Kanaan åt Abraham, Isak och Jakob och därmed till Israels folk för evig tid. (1 Mos. 26:2-5; 32:9-15.) I Hes. 38:16 kallas landet för "mitt /Herrens/ land", och i Jer. 3:19 kallas det ljuvligt /khemdah/. Det hebreiska ordet kan översättas med begärligt. Kanaan/Israel är ett begärligt land – för vem? Det är ytterst Satan själv som begär landet eftersom han har begär till allt som tillhör Gud. Därför använder han världens makthavare i detta syfte. (Ps. 2:1f.). Det är detta maktspel som vi ser inför våra ögon idag!

Nog måste väl Wallström, och alla med öppet sinne, inse att den palestinska myndigheten, såväl som andra grannar till Israel, hyser en fientlig inställning till staten Israel och det judiska folket. Abbas egen rörelse, Fatah, hyllar "martyrerna" och deklarerar på sin officiella Facebook-sida: "*Ur martyrernas blods hav ska vi skapa staten Palestina*" (3 /10 2017). Så talar inte den som vill se fred mellan två parter. Vi vet också att Iran vill utplåna Israels nation och i det syftet understöder man terrororganisationen Hizbollah i Libanon med mångmiljonbelopp. Iran har etablera militärbaser både i Libanon och i det sargade Syrien varifrån de kan skjuta missiler mot Israel. Om en "tvåstatslösning" är vägen till fred skulle konflikten kunna vara löst nu. Men är det den egentliga stöttestenen? Vid FN:s råd för mänskliga rättigheter, den 25 september i år, talade den välkände f.d. Hamas-terroristen Mosab Hassan Yousef med adress till PLO: "*Om Israel inte existerade, skulle ni inte ha någon att skylla ifrån er på. Ta ansvar för resultatet av ert eget handlande, istället för att underblåsa konflikten i syfte att bibehålla er egen förtryckarmakt.*"

Antropologen Philip Carl Salzman vid McGill University i Montreal, Kanada ser mörkt på situationen: "*Fred i Mellanöstern är en omöjlighet, eftersom andra värderingar och mål än fred är mer angeläget för dess invånare: lojaliteten med släkt, klan och sekt – och den heder som uppnås genom denna lojalitet.*" (Middle East Forum: "Why There is No Peace in the Middle East", 14/10 2017).

Kan Sveriges regering ändra sig

Det är givetvis en stor skandal att Margot Wallström, som enda utrikesminister i EU, inte är välkommen till Israel efter att hon förra året påstått att Israel gjort sig skyldig till "utomrättsliga avrättningar". Som om det skulle gälla endast Israel? Både i Frankrike och Tyskland har sådana "avrättningar" skett då man jagat terrorister, men då har inte Wallström sagt ett pip. Kan det bli mer uppenbart var Sveriges regering har sina sympatier i Mellanösterkonflikten!

Men kan vi hysa hopp om att Sveriges regering ska ändra sig i denna viktiga och avgörande fråga för landets framtid? Vad kan Sverige göra som medlem i FN:s säkerhetsråd för att förmå parterna till förhandlingar? Kanske vi ser en tillnyktring hos regeringen. Den 1 november i år meddelade nämligen Wallström att man avbryter finansieringen av ett palestinskt kvinnocenter uppkallat efter en dömd terrorist. Beslutet kom efter att danska och norska regeringarna fryst sin finansiering.

Kanske också regeringen kan nyktra till efter de hatfyllda attackerna mot synagogorna i Malmö och Göteborg den 9 och 10 december, som var attacker mot alla judar i Sverige. Efter dessa händelser har Wallström sagt att mer måste göras för att bekämpa antisemitismen, vilket är självklart.

Den 11 december mötte Margot Wallström Israels premiärminister Benjamin Netanyahu, som inbjudits till ett informellt frukostmöte i Bryssel med EU:s utrikesministrar. Det var första gången på 24 år som en israelisk premiärminister officiellt inbjudits till Bryssel. Det var också första gången som Wallström fick möjlighet att tala med Netanyahu sedan hon blev portad i Israel. Med dessa hatbrott som facit tog Margot Wallström upp frågan om, att antisemitism och sådana avskyvärda brott inte har någon plats i vårt samhälle. Till Netanyahu sa hon att Europa behöver göra

ännu mer för att bekämpa antisemitismen. Sverige tar det på stort allvar. För så länge det finns någon enda judisk person i Sverige som känner att jag vågar inte säga att jag är jude eller judinna – då har vi ett viktigt jobb kvar att göra. Det här är förfärligt och helt oacceptabelt, sa Wallström. Hur Netanyahu reagerade på detta vet jag inte. Om Wallström kan se att det finns ett andligt samband mellan regeringens hållning och handlande gentemot Israel och dessa hatbrott mot judar, vet jag heller inte. Utrikesministern tycker dock inte att Sverige skulle ha brytt sig om saken för lite.

Utifrån ett bibliskt perspektiv är regeringens handlande i denna fråga mycket allvarlig. I Matt. 25:31f. beskrivs en domscen där alla folk/nationer ska samlas inför Kristus för att få sin eviga status fastställd – ska man vara en "fånation" eller en "getnation"? Och det avgörande kriteriet är hur man har förhållit sig till Jesu "minsta bröder". Att han här nämner "mina minsta bröder" är avgörande för förståelsen av sammanhanget. Vilka är då dessa? Jesu minsta bröder kan tolkas som judar i allmänhet och/eller som judekristna och även hednakristna. Men ingenstans i evangeliserna kallar Jesus människor i allmänhet för sina bröder. Här gäller det en slutlig dom över hur "alla folk/nationerna", människor i allmänhet, har behandlat Jesu judiska/kristna bröder. Läs gärna följande bibelord: Sakarja 13:7. Matt. 12:46-50; 28:10. Joh. 20:17,18. Hebr. 2:11-13.

Min förhoppning är att Margot Wallström tar fasta på möjligheterna att i någon mån reparera regeringens misstag genom att ödmjuka sig och fortsätta dialogen med Netanyahu. För parternas skull, och för Sveriges skull!

Claes-Göran Bergstrand. 17-12-13.